

STEFANIA KENLEY

DE-PICTURĂ – RUINE, FOSILE, RĂDĂCINI

UN-PAINTING – RUINS, FOSSILS, ROOTS

Text: Stefania Kenley (1) & Thierry Dufrêne (2)

(1) Titlul „De-pictură – ruine, fosile, rădăcini” (Dé-peinture – ruines, fossiles, racines) anunță un ansamblu de trei temporalități: timpul istoric al ruinelor, timpul geologic comprimat în existența fosilelor și timpul nostru, uman și vegetal, mult mai scurt. El anunță de asemenea performanța mea pe o coastă din Normandia filmată de Ron Kenley, care răspunde invitației de a participa la colocviul *Giuseppe Penone, O Arheologie a Devenirii*, organizat de Sarah Matia Pasqualetti și Rodrigue Vasseur și programat pe 10 decembrie 2021. Cu toate că atât performanța cât și filmul încep și se termină cu imagini care par să fie picturi, titlul sugerează o dematerializare a suportului picturii, sau chiar o destructurare a privirii contemporane, cum o fac adeseori procedeele utilizate de artistul italian Giuseppe Penone.

Colocviul a fost unul din evenimentele organizate în jurul expoziției „Giuseppe Penone, Sève et pensée” care a avut loc la Biblioteca Națională a Franței (Bibliothèque Nationale de France), între 12 octombrie 2021 și 23 ianuarie 2022. Pentru această expoziție Giuseppe Penone a realizat o instalație formată din amprenta unui trunchi de salcâm în mărime naturală și textul său manuscris *Gânduri și sevă (Pensieri e linfa)* care a dat și titlul expoziției. Acesta a inspirat și tema colocviului, sugerând o dublă legătură creată prin imagine și cuvânt, între memorie și devenire.

În textul său introductiv citit în timpul colocviului, Rodrigue Vasseur a spus:

„Arhitect, artist și performer, Stefania Kenley se înscrie în tematica colocviului lucrând plastic chestiunea unei Arheologii a devenirii. Deși însoțită de o lectură-performanță care a urmat proiecției filmului regizat și montat de Ron Kenley, prin interacțiunea dintre corp și materie tema memoriei, dragă lui Penone, a ieșit în evidență în performanța intitulată „Dé-peinture – ruines, fossiles, racines”. Filmul livrează corpul artistei în mișcare apărând pe ecran ca imaginea-amprentă a unei acțiuni coregrafiate, punându-și în pericol propria materialitate. Înregistrarea acestei transformări a energiei corpului supusă unui proces de dezintegrare face vizibilă o metamorfoză a trăirii care intră în rezonanță poetică cu eroziunea geologică a locului în care se derulează acest dans plastic”.

(2) Thierry Dufrêne, *Înfățișând gravitatea* (text dedicat lui și inspirat de Stefania Kenley) Fosilele alunecă de-a lungul coapselor. Aparatul de filmat înregistrează târâitul lor lent, mișcarea lor care urmărește panta corpului, în acel loc. Ele par să curgă. Cineva, o mână, cea a artistei, ordonă o rondă vagabondă. Marionete. Suspendate de fire, ele alunecă fără grabă. Gravitație veselă, bandă agilă a cărei membri pătează țesătura, lasă urme acolo unde abia o ating. În textul său „Despre teatrul de marionete”²,

(1) The title “Un-painting – Ruins, Fossils, Roots” (Dé-peinture - ruines, fossiles, racines) designates an ensemble of three temporalities: the historical time of ruins, the geologic time compressed in the fossils’ existence, and our time, of humans and plants, much shorter. It also announces my performance on a shore in Normandy filmed by Ron Kenley, in response to the invitation to take part in the symposium *Giuseppe Penone, An Archeology of becoming* (une archéologie du devenir) organised by Sarah Matia Pasqualetti and Rodrigue Vasseur and programmed on the 10th of December 2021. Although the performance and the film start and finish with images that seem to be paintings, the title suggests a dematerialization of painting’s support, or even a de-structuring of the contemporary gaze, as often do the procedures used by the Italian artist Giuseppe Penone.

This symposium was one of the events organised in relation to the exhibition “Giuseppe Penone, Sève et pensée” that took place at the French National Library (Bibliothèque Nationale de France), between 12.10.2021 and 23.01.2022. For this exhibition, Giuseppe Penone realised an installation consisting of a full-size imprint of an acacia trunk and his handwritten text *Thoughts and Sap (Pensieri e linfa)*¹ that gave the title of the exhibition. It also inspired the theme of the symposium, suggesting a double relationship created through image and word, between memory and becoming.

In his introductory text read during the symposium, Rodrigue Vasseur said:

“Architect, artist, and performer Stefania Kenley pursued through a plastic response the subject of the Archeology of Becoming. Although accompanied by a performance reading that followed the projection of the video directed and edited by Ron Kenley, it was through the interaction of body and material that the theme of memory, dear to Penone, transpired in the performance entitled Dé-peinture – ruines, fossiles, racines. The video delivered the artist’s body in movement, appearing on the screen as an image-imprint of a choreographed action, putting at risk its own materiality. The recording of this transformation of the body’s energy into a process of erasure revealed a metamorphosis of living that poetically resonates with the geological erosion of the place where this plastic dance took place.”

(2) Thierry Dufrêne, *Depicting gravity* (text dedicated to and inspired by Stefania Kenley) The fossils slide down the thighs. The camera fixes their slow crawling, their movement following the slope of the body, in that particular place. They seem to flow. Someone, a hand, that of the artist, imposes its errant swirls. Puppets. Hanging from the threads, they glide without haste. Joyful gravity, nimble gang whose members smudge the fabric, leaving stains where they

În septembrie 2021 găesc pe o plajă a Zidului Atlanticului din Normandia ruina abandonată a unui buncăr german care a glisat pe panta de argilă; o ruină invadată de arbori căzuți și aproape înghițită de această coastă în continuă transformare.

In September 2021 I found on a beach of the Atlantic Wall the abandoned ruin of a German bunker that slipped on the clay slope; a ruin invaded by fallen trees and almost swallowed by this coast in continuous transformation.

Cu ochii aproape închiși, trasez în tuș negru umbrele pe care crengile uscate ale arborilor dezlăcuți le lasă pe suprafața buncărului. Îmi amintesc de originea picturii care, potrivit legendei, s-ar găsi în desenul umbrei lăsate pe un perete pentru a păstra conturul unei ființe dragi înainte de despărțire. Ancestralul act de a picta devine aici traiectorie aleatorie și pictură involuntară.

With half-closed eyes, I trace in china ink the shadows left by the uprooted trees on the bunker’s surface. I remember the origin of painting, which according to legend, started by drawing the shadow left on a wall for retaining the contour of a lover before departing. The ancestral act of painting becomes here aleatory trajectory and involuntary painting.

Buncărul fiind în beton brut armat, aleg o suprafață mai lisă de aproximativ 180x40cm și încep să o acopăr cu pigment roșu. Culoarea este inspirată de apusul de soare roșu-carmin care se reflectă în mare. The bunker being of rough reinforced concrete, I choose a smoother surface of approximate 180x40cm and start to cover it in red pigment. The colour is inspired by the carmine-red sunset reflected in the sea.

La sfârșitul zilei utilizez același roșu, în armonie cu atmosfera creată de reflecțiile cerului în apă după apusul soarelui. Acuarelă pe hârtie Fabriano (detaliu), original 30x45, 2021. At the end of the day I use the same colour red, in harmony with the atmosphere created by the sky reflected in water after sunset. Watercolour on Fabriano paper (detail), original 30x45, 2021.

De câțiva ani iau amprentele fosilelor și rădăcinilor arborilor dezrădăcinați care ies la suprafața coastei nelocuite. Amprentă în ulei și creion alb pe pânză impermeabilă (detaliu), original 150x38cm, 2013.
For several years I have taken the imprints of fossils and uprooted trees coming to the surface of the uninhabited coast. Imprint in white oil and pencil on waterproof cloth (detail), original 150x38cm, 2013.

Pe 21 septembrie 2021 pregătesc o serie de instrumente formate din fosile fixate la capetele unui mănunchi de tuburi transparente umplute cu lichid coroziv. Încep sa le agit cu mișcări conduse din încheietura mâinii deasupra pantalonilor mei de in. Lichidul ataca țesătura lăsând acolo urmele fosilelor care curând încep să se contureze. Fotogramă din filmul *De-pictură – ruine, fosile, rădăcini* de Ron Kenley înregistrând această parte de performanță.
On the 21st of september I prepare a series of instruments formed by fossils fixed at the ends of a bunch of transparent tubes filled with corrosive liquid. I start to agitate them with movements made from the wrist above my linen trousers. The liquid attacks the fabric leaving behind the fossil traces that shortly begin to come forward. Still from the film *Un-painting – Ruins, Fossils, Roots* by Ron Kenley recording this part of the performance.

Kleist vorbea de o grație a gravității: o grație care ține că nimic dintr-o conștiință apăsătoare nu cântărește, sau presează jocul de scenă, în mișcarea marionetelor. Schiller vedea grația (*Anmut*) ca pe o mișcare naturală a persoanei, ca pe o întoarcere spre sine însuși³. Trupa agilă de scoici fosilizate este grațioasă. Totuși, ea nu este decât un moment suspendat de grație al umanității între indiferența elementară a mării de unde au ieșit fosilele și buncărul, arhitectură a demenței umane, care împinge carapacea la nebunia războiului. Suntem în Normandia, pe plajele Zidului Atlanticului. Și pentru Schiller grația, când este rezistență, curaj (*Mut*), devine demnitate. Dansul, performanța Stefaniei alunecă în curgerea generalizată a lumii, pe care aparatul de filmat o redă prin superpoziții de imagini, tranziții și susuraturile bandei sonore. Devenită pictură, ea se fixează în semn. Este în sine semnificativă, cum ar fi spus Henri Focillon⁴. Robinson, când a văzut dezastrul tragic, naufragiul buncărului, a înțeles că Robinson, dansând, avea dreptate⁵.

Note

- Giuseppe Penone, *Sève et pensée*, traduction de Jean-Christophe Bailly, Paris, BNF Editions, 2021.
- Heinrich von Kleist, „Despre teatrul de marionete” (in *Berliner Abendblätter*, Berlin, 1810), Iași, ediție bilingvă, Junimea, 1997.
- Friedrich von Schiller, *Despre grație și demnitate (De la grâce et de la dignité, in Neue Thalia*, Leipzig, 1793), București, Editura Univers, 1981.
- Henri Focillon, *Viata formelor (Vie des formes*, 1934), București, Editura Meridiane, 1977.
- Michel Tournier, *Vineri sau limburile Pacificului (Vendredi ou les limbes du Pacifique*, 1967), Col. RAO Clasic, 2014.

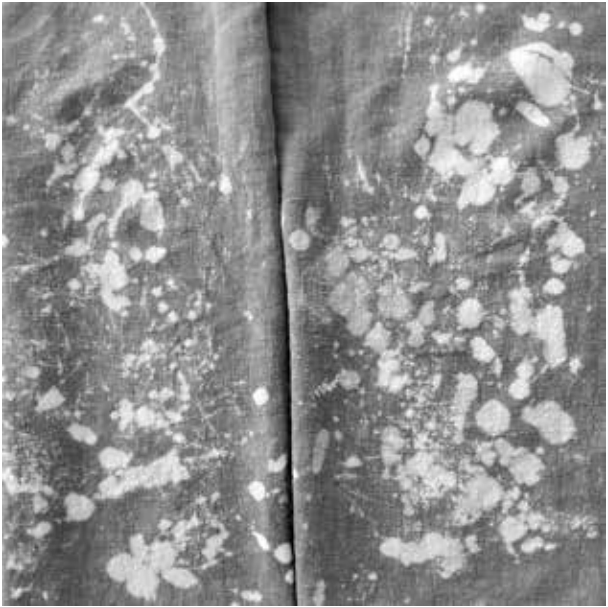
barely touch it. In his text “*On the Marionette Theatre*”² Kleist spoke about the grace of gravity: a grace that makes it so that nothing of a heavy consciousness presses or affects the animation of the stage, in the puppets’ movement. Schiller saw grace (*Anmut*) as the natural movement of the person, something as a return to one’s inner self.³ The bunch of fossilised shells is gracious. Yet, it is only a gracious moment of humanity suspended between the elementary indifference of the sea where the fossils emerged and the bunker, architecture of the human *folie* pushing the shell to the madness of the war. We are in Normandy, on the coast of the beaches of the Atlantic Wall. And according to Schiller, grace, when there is resistance, courage (*Mut*), becomes dignity. The dance, Stefania’s performance, slides in the World’s generalized flow, captured by the camera and rendered in overlays, in transitions and in mutterings of the soundtrack. Becoming painting, she is fixed as a sign. It signifies itself as Henri Focillon would say.⁴ Robinson, when seeing the tragic disaster, the Bunker’s shipwreck, he understood that the dancing Robinson was right.⁵

Endnotes

- Giuseppe Penone, *Thoughts and Sap (Pensieri e linfa)*, translated by Johanna Bishop, in *River of Forms*, Giuseppe Penone Drawings, Philadelphia Museum of Art with Yale University Press, New Haven and London, 2022.
- Heinrich von Kleist, *On the Marionette Theatre* (in *Berliner Abendblätter*, Berlin, 1810), The Drama Review, 1972.
- Friedrich von Schiller, *De la grâce et de la dignité*, in *Neue Thalia*, Leipzig, 1793.
- Henri Focillon, *Vie des formes*, Paris, Presses Universitaires de France, 1934.
- Michel Tournier, *Vendredi ou les limbes du Pacifique*, Paris, Gallimard, 1967.

Bricolez o altă serie de „instrumente” unde fixez în lungul tuburilor subțiri rădăcini descărnate și spălate de valuri; sunt înfășurată în tuburile transparente încărcate de rădăcini și lichid coroziv. Fotogramă din filmul *De-pictură – ruine, fosile, rădăcini* de Ron Kenley. I bricolate another series of “instruments” where I fix along the thin tubes bare roots whashed by waves; now I’m wrapped in those transparent tubes charged by roots and corosif liquid. Still from the film *Un-painting – Ruins, Fossils, Roots* by Ron Kenley.

Aceste două procedee produc efecte aleatorii, dar cum atât instrumentele cât și mișcărilor sunt diferite, rezultatele nu sunt asemănătoare. Fotografie numerică sagitală a pantalonilor cu urmele lăsate de fosile. These two procedures produce aleatory effects, but as both the instruments and the movements are different, the results are not similar. Sagital digital photograph of my linen trousers with marks left by fossils.

Încerc să mă eliberez din înfășurarea tuburilor ca din strânsoarea unui Boa constrictor; astfel, fac mișcări mai ample care pornesc din înăuntrul corpului. Fotogramă din filmul *De-pictură – ruine, fosile, rădăcini* de Ron Kenley. I try to release myself from the tubes’ entanglement like from the squeezing of a Boa constrictor; thus, I make wider movements that start from within the body. Still from the film *Un-painting – Ruins, Fossils, Roots* by Ron Kenley.

Dacă acțiunea condusă din încheietura mâinii marchează punctual țesătura de in, mișcarea pornită din centrul corpului, și transmisă prin intermediul rădăcinilor, produce traiectorii marcate puternic. Fotografie numerică sagitală a pantalonilor cu urmele lăsate de rădăcini. If the action conducted from the wrist spots the linen fabric, the movement started from the center of the body, and transmitted through the roots, produces strongly marked trajectories. Sagital digital photograph of my linen trousers with traces left by roots.